PRIMA MEA LECTURĂ

Povești cu cățeluși

WINSTON
CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

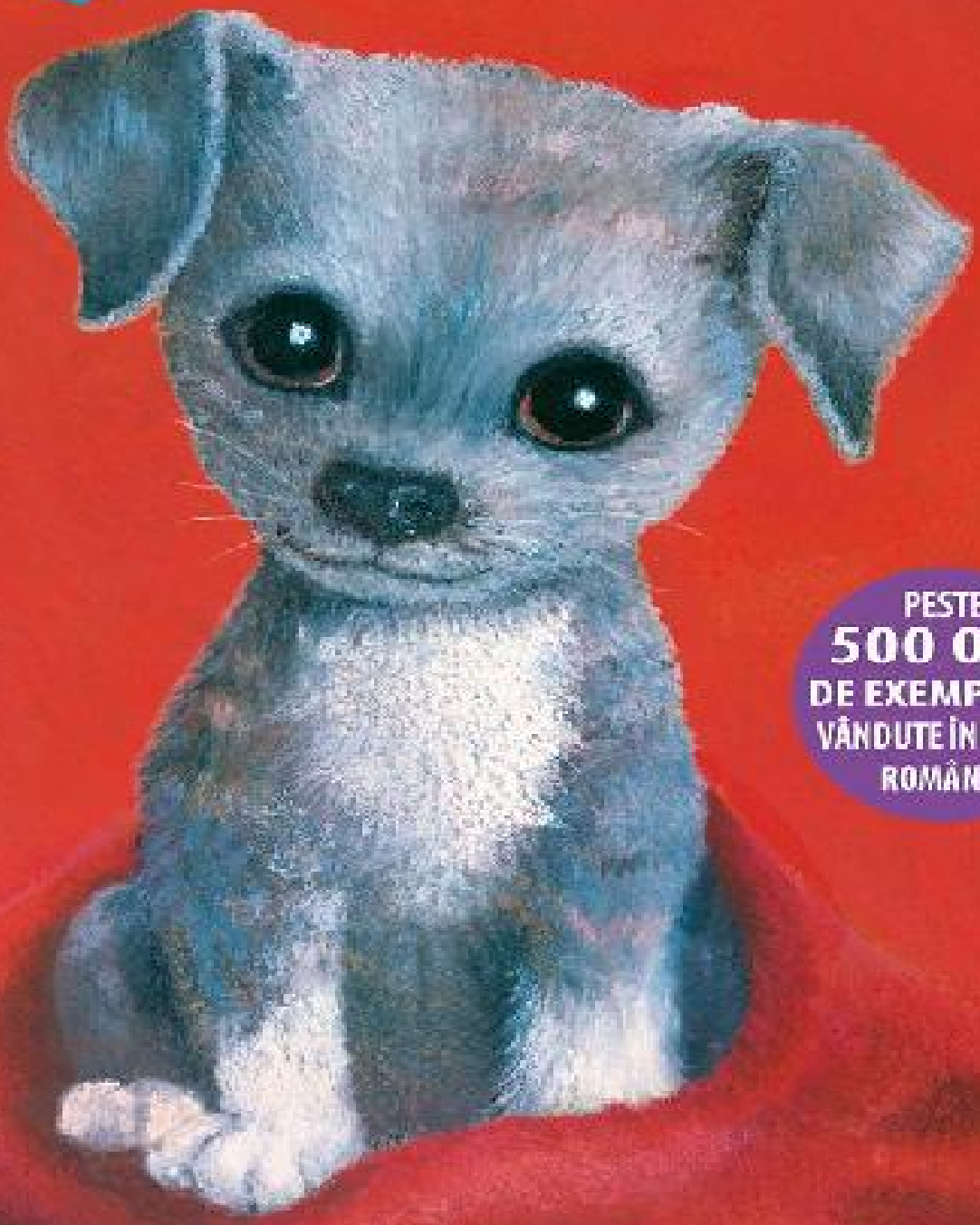

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

PRIMA MEA LECTURĂ

Povești cu cățeluși

WINSTON

CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

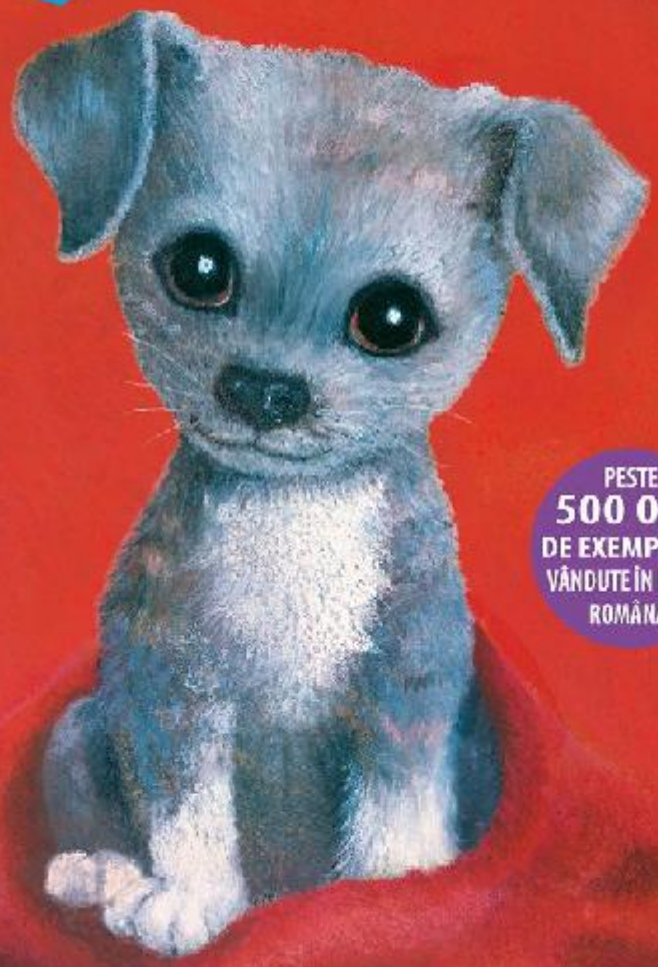

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

PRIMA MEA LECTURĂ

Povești cu cățeluși

WINSTON

CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

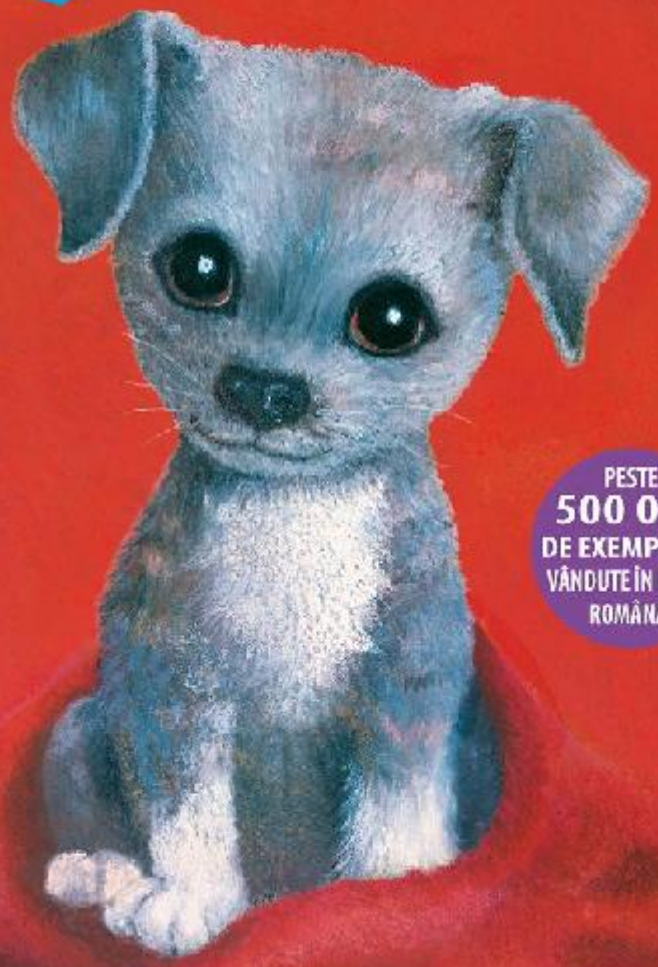

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

PRIMA MEA LECTURĂ

Povești cu cățeluși

WINSTON

CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

PESTE 500 000 DE EXEMPLARE VÂNDUTE ÎN LIMBA ROMÂNĂ!

Holly Webb

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

WINSTON,
CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

Pentru toți cei care au grijă de ogari
cenușii – sunteți minunați!

Holly Webb

WINSTON, CĂȚELUȘUL DIN ADĂPOST

Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Justina Bandol

LITERA
București
2018

The Shelter Puppy

Holly Webb

Copyright text © 2018 Holly Webb Copyright ilustrații © 2018 Sophy Williams Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Winston, cățelușul din adăpost Holly Webb

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Mihaela Banu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Andreea Apostol Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României WEBB, HOLLY

Winston, cățelușul din adăpost/ Holly Webb; trad.: Justina Bandol – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3275-3

ISBN EPUB 978-606-33-5276-8

I. Webb, Holly

II. Bandol, Justina trad.

821.111

Capitolul unu

Caitlin își răsuci capătul cozii pe deget și trase. Așa făcea întotdeauna când era îngrijorată. Toată clasa părea încântată de propunerea de a veni cu o idee de organizație caritabilă pentru Săptămâna Comunitară a școlii, mai puțin ea. Nu-i venea nimic în minte. Prietena ei Lily se entuziasmase, dădea întruna din mâini și vorbea atât de repede, încât Caitlin abia dacă o înțelegea.

– Centrul unde merg eu la călărie! Am putea să-i ajutăm pe cei de acolo! Ține de o fundație caritabilă care organizează cursuri de călărie pentru persoanele cu dizabilități, și chiar vine o mulțime de lume. Săptămâna trecută le-am dat o mână de ajutor, a fost extraordinar! Uneori vin copii în cărucioare cu rotile, dar li se dau niște șei speciale și nici nu-ți vine să crezi cum călăresc! Ai crede că până și caii știu că trebuie să fie mai grijulii.

Caitlin dădu din cap. Chiar suna incredibil. De fapt, era în mod limpede o idee excelentă. Scoase un suspin abia auzit. Fiecare elev fusese rugat să propună o organizație caritabilă pe care școala ar fi putut s-o susțină. În următoarele

două săptămâni trebuiau să afle cât mai multe informații despre ea și apoi s-o prezinte în fața clasei. După aceea fiecare clasă urma să voteze o singură organizație, iar profesorii aveau să facă alegerea finală. Dar asta însemna că și ea trebuia să se gândească la ceva – și Caitlin nu știa de unde să înceapă.

Auzise, bineînțeles, despre RSPCA1, de pildă, cea mai veche și mai mare organizație de apărare a drepturilor animalelor din Marea Britanie și din lume, sau despre centrele de dresaj al câinilor însoțitori pentru persoanele nevăzătoare. Dar James de la masa de lângă ea hotărâse deja că are să vorbească despre câinii-ghizi pentru nevăzători, pentru că vecinii lui de acasă creșteau cățeluși pe care-i dresau în acest scop și pe care trebuiau să-i învețe, de pildă, că nu au voie să fugărească pisici. Deci cu animalele nu mergea...

Caitlin zâmbi și dădu din cap la ce spunea Lily, dar n-o mai asculta de fapt pe prietena ei pălăvrăgind fără oprire despre caii de la școala de călărie. Se gândea cum va trebui ea să se ridice în fața întregii clase și să vorbească. Nu-și dorea deloc așa ceva. Nu-i plăcea când oamenii o pironeau cu privirea. Domnișoara Lewis îi spunea tot timpul că trebuie să vorbească mai mult în clasă, dar Caitlin făcea tot posibilul să nu se afirme. Dacă spunea ceva stupid și toată lumea izbucnea în râs?

Aruncă o privire în jur: colegii vorbeau toți în același timp, clasa zumzăia ca un stup. Ai fi zis că fiecare, fără excepție, are o idee – mai puțin ea. Chiar și Sam Marsh, care nu-și făcea niciodată temele și care săptămâna trecută mințise că-și scrântise încheietura mâinii și nu scrisese nimic timp de două zile, sălta emoționat pe scaun și le povestea celor din jur ce idee fabuloasă îi venise. Era ceva legat de organizația caritabilă pe care o susținea clubul lui de fotbal și care trimitea mingi și echipamente de fotbal copiilor din Africa.

Domnișoara Lewis purta o discuție aparent foarte serioasă cu Amy și Tayla despre azilul de bătrâni unde locuia bunica lui Amy și unde mama Taylei lucra pe post de asistentă medicală, spunându-le că, bineînțeles, puteau lucra la proiect împreună.

Poate să se lipească și ea de organizația lui Lily? se gândi Caitlin. Dar n-ar fi fost tocmai corect, pentru că era ideea prietenei sale.

– Deci, tu ce crezi c-ai să faci? o întrebă Lily, terminând în sfârșit de povestit despre cât de isteți erau caii de la școala ei de călărie.

– Nu știu încă... murmură șovăitoare Caitlin. O să mă gândesc eu la ceva. Poate ceva legat de animale.

Lily dădu din cap cu înflăcărare.

– Am citit într-o revistă despre o organizație care se ocupă de măgăruși. Ar fi o idee.

– Mda.

Caitlin plecă ochii, învârtind creioanele de pe bancă. Chiar îi plăcea ideea organizației pentru protecția măgărușilor, dar își dorea să găsească singură ceva.

– De ce-ai venit cu mașina? o întrebă Caitlin pe mama ei.

Era surprinsă. De obicei mergeau pe jos de la școală acasă, pentru că drumul nu dura decât vreun sfert de oră. Și azi nu ploua.

Mama ei dădu ochii peste cap, dar zâmbea.

– Nu pot să cred! Ai uitat că azi mergem să-l vedem pe pisoiașul lui Alice și Sean?

– A! se învioră Caitlin.

Uitase cu totul. Mama îi spusese dimineață, la masă, dar, pentru că se amărâse atât de tare la școală, fetiței îi zburase din minte vizita pe care o aveau de făcut.

Alice și Sean erau verii ei, care tocmai își cumpăraseră un pisoi superb. Mama îi arătase lui Caitlin pozele trimise de mătușa Jen, cu un pisoi alb cu negru ghemuit în poală la Alice. Era drăgălaș foc.

Fetița se îndreptă în pas vioi spre mașină. Mătușa Jen spusese că pisoiașul e foarte prietenos, și Caitlin spera că o să-l poată lua în brațe.

Le deschise Sean, cu motănelul agățat cu disperare de puloverul lui de școală, pe umăr. Băiatul era de-o seamă cu Caitlin, dar mergea la altă școală, mai aproape de casă.

– Bună, Caitlin! Sărut-mâna, mătușă Sam! Uitați-l, el e Ollie.

– Vai, ce dulce e! spuse Caitlin încântată.

– Cred că vrea să iasă în curte, Sean, zise mama lui Caitlin, căci pisoiașul începuse să coboare prudent pe pieptul băiatului. Mai bine închidem ușa și intrăm în casă, nu?

Sean îl ridică în palmă și-l strânse în brațe.

– Da, haideți repede! Vrea să meargă el peste tot – e foarte băgăcios! Sunt sigur că i-ar plăcea foarte tare să iasă în curte, dar încă n-are voie.

Mama lui Caitlin închise ușa cu un gest grăbit, și motănelul se uită curios la fetiță dintre mâinile lui Sean. Avea ochi rotunzi, galben-aurii.

– Pot să-l mângâi? întrebă ea încrezătoare, și vărul ei dădu din cap.

– Sigur. E foarte sociabil, zise el și-și mută degetele în așa fel încât fetița să-l poată atinge pe pisoiașul alb-negru.

Caitlin îl scărpină cu blândețe pe lângă urechiușele mătăsoase și-l gâdilă sub bărbia albă.

– E așa de moale! șopti ea încântată în timp ce motănelul întindea gâtul, ridica boticul și închidea ochii.

– Îi place foarte tare să-l gâdili sub bărbie, zise Sean. Poate să stea așa o veșnicie.

Surioara lui Sean coborî țopăind scările și se repezi s-o îmbrățișeze pe Caitlin.

– L-ai văzut pe pisoiaș? întrebă ea cu însuflețire.

Sean oftă.

– Bineînțeles că l-a văzut! Uită-te la ea, îl mângâie!

Alice se bosumflă, și Caitlin se grăbi să intervină. Îi plăcea foarte mult să vină în vizită la Sean și Alice, dar uneori pleca de la ei cu un sentiment de ușurare că fratele ei era cu mult mai mare decât ea. Ea și Aidan nu se certau nici pe departe atât de des ca verișorii lor. Și era jenant când mătușa Jen trebuia să-i mustre în fața altora.

– Ollie e o dulceață, zise Caitlin, încercând să le distragă atenția unul de la altul. Are vreo jucărioară? o întrebă ea pe Alice, și mica ei verișoară o apucă

de mână și o trase în bucătărie.

Sean veni după ele cu Ollie.

– Asta e preferata lui! E umplută cu iarba-mâțelor.

Alice apucă un șoricel cu o coadă lungă din pene, și Ollie se zbătu nerăbdător în brațele lui Sean, vrând să ajungă la jucărie.

Apoi, în timp ce luau împreună masa – Ollie încerca să se cațăre pe picioarele tuturor ca să ajungă la crochetele de pește, iar Caitlin, Sean și Alice îi dădeau pe furiș bucățele când mama lui Caitlin și mătușa Jen nu se uitau –, lui Caitlin îi veni o idee super.

– De unde l-ați luat pe Ollie? o întrebă mama pe mătușa Jen. Ați citit vreun anunț în ziar sau cum?

Mătușa Jen clătină din cap.

– Nu, ne-am dus la adăpostul de animale. E unul lângă parcul Garland – știi unde, nu?

– Aha! Dar credeam că acolo țin numai câini.

– Nu, țin și pisici. Aveau chiar și niște porcușori de Guineea. Nu cred că au în mod obișnuit, dar cineva i-a lăsat la ușa adăpostului și cei de acolo n-au găsit încă unde să-i plaseze.

– Erau foarte drăguți! interveni Alice. Și scoteau niște sunete caraghioase. Făceau iiip, iiiip!

– Ne-au plăcut și câinii, dar, dacă eu lucrez, nu prea putem ține un câine. Pe Ollie nu-l deranjează să stea singur acasă cel puțin o parte din zi, și în curând o să poată ieși în curte. O să-i punem o ușiță pentru pisici. Mătușa Jen oftă. Directoarea adăpostului îmi spunea că la ora actuală o duc greu, findcă au o mulțime de câini abandonați, de la oameni care nu mai pot avea grijă de ei. Iar adăpostul e pur și simplu ticsit. Ar vrea să mai construiască niște cuști în spate, dar deocamdată nu-și permit. Trebuie să strângă niște bani din donații – nu că n-ar strânge, dar le trebuie mai mult. M-am gândit să mă ofer eventual să organizez un mic târg pentru ei, cu lucruri donate de oamenii din cartierul nostru. Sau poate un marș cu o mică taxă de participare...

Caitlin scoase un mic strigăt emoționat, și tanti Jen se aplecă îngrijorată spre ea.

– Caitlin, ce-ai pățit, iubito? Te-ai înecat?

Fetița o privi radioasă.

– N-am nimic. De fapt, mă simt chiar perfect!

Căţeluşul sări în sus, nerăbdător, zgâriind sârma cu gheruţele. Una dintre fetele care aducea mâncare trecuse pe lângă uşa cuştii lui. Nu-i era propriu-zis foame – fusese hrănit, ba chiar îi rămăsese ceva prin castron. Voia doar... pe cineva.

Voia pe cineva care să tragă de celălalt capăt al frânghiei lui de jucărie sau să-l pună să alerge prin curte. Sau poate pe cineva cu care să se întreacă să prindă mingea. Și lângă care să se ghemuiască apoi în coșul lui. Era prea mare pentru el, chiar și cu ursulețul vechi de pluș și cu pledul scămoșat care-i fuseseră puse alături.

Dar nu exista nimeni. Căţeluşul era singur-singurel – și asta nu-i plăcea deloc.

Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals (Societatea regală pentru prevenirea cruzimii împotriva animalelor)

Capitolul doi

– Mi se pare o idee excelentă, Caitlin. Atâta că nu știu când o să putem merge acolo... Tata se uită la ea cu o privire vinovată. La sfârșitul săptămânii trebuie s-o ajut pe bunica să zugrăvească în bucătărie, iar mama ta lucrează.

– Ah! zise Caitlin amestecând în castronul cu cereale.

Voia foarte mult să meargă la adăpostul de animale. Aveau, desigur, un site pe internet, dar nu era același lucru. Ea își dorea să facă o prezentare bună în clasă și i-ar fi fost imposibil dacă nu vedea locul despre care avea de gând să scrie. Se gândise și la niște fotografii. Avea aparatul ei foto și putea să le tipărească și să le arate colegilor.

– Mă ocup eu. Aidan își puse repede farfuria în mașina de spălat vase și-și apucă geanta. Ne vedem mai târziu!

Trebuia să plece la școală înaintea lui Caitlin, căci liceul se afla mult mai departe de casă.

– Hei, stai! Ce-ai spus? sări sora lui.

– Te duc eu acolo. Mâine. Putem să mergem cu bicicleta, nu? Mi se pare interesant. Dar sâmbătă am antrenament de fotbal, așa că plecăm după.

Dispăru în hol, lăsând-o pe Caitlin cu privirea fixată în urma lui. În cele din urmă, fetița își aminti să strige:

– Mulțumesc, Aidan! chiar în clipa când el ieșea pe ușă.

– Nici măcar nu-i plac câinii sau pisicile! îi zise Caitlin tatălui ei, dezmeticită puțin după ce auzise ușa de la intrare trântindu-se.

– Nu e vorba că nu-i plac, scutură tata din cap. Doar că a avut întotdeauna animale mici de companie. E mai ușor să le îngrijești. Câtă vreme ai fost tu mică, ne-ar fi fost foarte greu să ținem o pisică sau un câine.

Caitlin dădu gânditoare din cap. Aidan avea în dormitorul său două cuști mari – una pentru Trevor, un șobolan bătrân, și alta pentru un întreg trib de

gerbili. Ținea foarte mult la ei, și lui Caitlin i se păreau simpatici, doar că puțin prea agitați.

Nu prea ai cum să ții un gerbil în brațe, se gândi ea. Nu așa cum îl ținuse ea ieri pe Ollie. Motănelul i se înghesuise în poală în timp ce fetița se uita la un film cu Alice și începuse chiar să toarcă. Caitlin zâmbi în sinea ei. Dacă se duceau la adăpost, poate mai găseau vreun pisoiaș... Un pisoiaș pufos și elegant, ca Ollie, care să aibă nevoie de stăpân...

– Bună, Caitlin! Iar el e Aidan, nu? M-a sunat mama voastră să-mi spună că veniți. Eu sunt Anna, fac voluntariat aici. Aș vrea să dau la medicină veterinară, așa că fac practică în weekenduri, și Lucy m-a rugat să vă prezint adăpostul. Lucy e directoarea, doamna cu care a vorbit mama voastră.

Caitlin dădu din cap și ridică aparatul foto.

– Mulțumim foarte mult. Pot să fac fotografii? întrebă ea emoționată.

De când Aidan fusese de acord să vină cu ea, abia așteptase să ajungă la adăpostul pentru animale, dar în dimineața asta își dăduse seama că acolo avea să stea de vorbă, vrând-nevrând, cu diverși necunoscuți, lucru care o făcea mereu să se piardă cu firea.

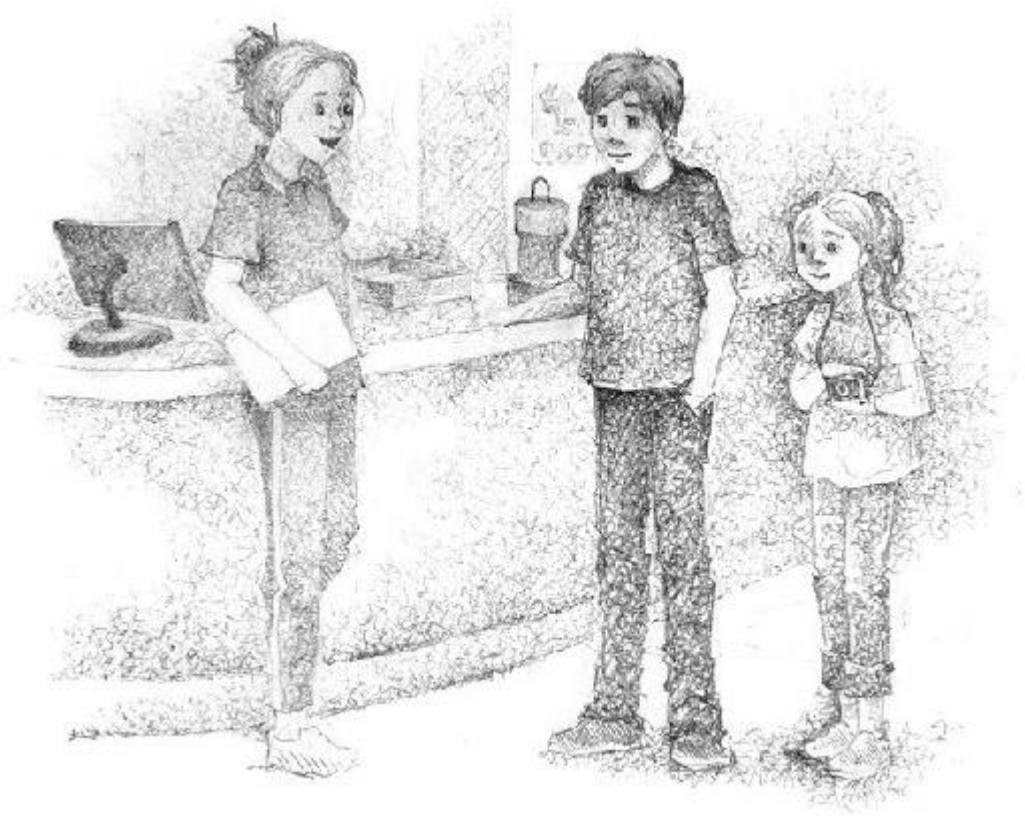

– Sigur! Lucy spunea, deci, că faci un proiect la școală, nu?

– Da. E pentru Săptămâna Comunitară a școlii. O să strângem bani pentru o organizație caritabilă vânzând prăjiturele și lucruri făcute de noi. Anul ăsta toată lumea poate să propună o organizație. Trebuie să facem o prezentare despre ea și să spunem de ce credem noi că merită s-o ajute școala. Mătușa mea mi-a spus că încercați să strângeți bani ca să construiți niște cuști noi, nu-i așa?

– Da, niște cuști pentru câini. Avem atât de mulți, încât ne mai trebuie spațiu pentru ei, oftă Anna. De fapt, ne-ar trebui întru totul mai mult spațiu. Avem doar o curte mică în care putem să-i scoatem la aer. Deci... cu ce-ați vrea să începeți? Cu câinii sau cu pisicile?

– Cu pisicile, zise Caitlin hotărâtă.

Nu-și dorise niciodată cu disperare propriul animal de companie, dar, după ce-l cunoscuse pe Ollie, începuse să-și schimbe părerea. Motănelul fusese tare drăguț. Iar tatăl ei spusese că nu ținuseră câine sau pisică pentru că ea fusese mică; dar acum nu mai era chiar așa...

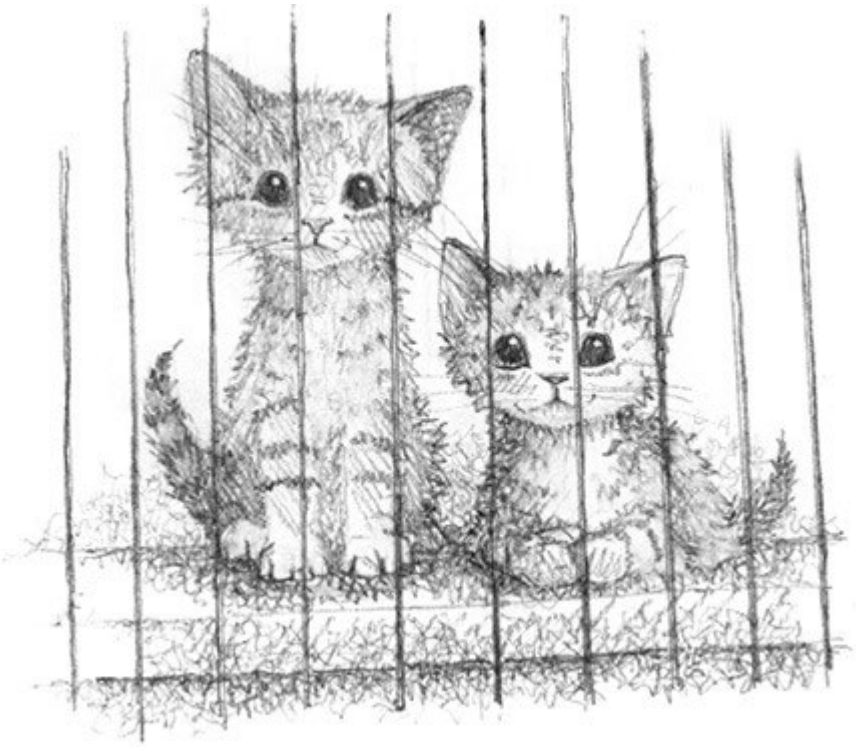

Cuștile pentru pisici erau făcute inteligent: se deschideau într-o mică porțiune de curte, afară, și aveau rafturi pe care pisicile puteau să doarmă. Anna le povesti că celor mai multor dintre ele le place să stea undeva sus: le face să se simtă în siguranță. Nu se omoară să doarmă pe podea. Caitlin și Aidan se entuziasmară la vederea tuturor pisoilor – mai ales a unei perechi roșcate superbe –, dar în adăpost erau mult mai multe pisici adulte. O bună parte dintre ele ajunseseră aici pentru că proprietarii lor erau oameni bătrâni care se mutaseră în locuri unde nu mai puteau ține pisici, le spuse Anna. Era foarte trist.

– Mergem să vedem și câinii? propuse Anna, și Caitlin tresări.

Se ghemuise lângă ultima cușcă, încercând să convingă o pisică somnoroasă să se lase mângâiată, dar fără mare folos. Mâța nu făcea decât să caște și să zvâcnească ușor din urechi.

– A, da, sigur! Cu toate că am făcut deja o mulțime de fotografii pentru proiectul meu. Sigur n-aveți altceva de făcut?

– Nu, e în regulă, surâse Anna. Fac orice e nevoie să fac. Prefer să vă conduc pe voi decât să frec castroanele pentru mâncare.

Caitlin privi înapoi cu regret la pisoii roșcați și porni după Anna printr-o ușă grea. Probabil adăpostul trebuia să țină câinii și pisicile clar despărțiți, ca să nu iasă tărăboi.

În aripa câinilor, atmosfera era complet diferită – un haos de nedescris! Lătrăturile și scheunatul începură de îndată ce câinii auziră ușa deschizându-se. Caitlin tresări.

– Sunt gălăgioși, nu? zâmbi Anna larg. Câinilor le e foarte greu să stea închiși atâta vreme. Câteodată scot și câte doi odată în parcul din apropiere. Pentru ei contează foarte mult să iasă la aer să alerge.

– Sunt atât de mulți... murmură Caitlin, privind la coridorul lung pe care se aliniau cuști de-o parte și de alta.

– Și toate sunt pline? întrebă Aidan.

– Mda, oftă Anna, conducându-i pe interval în timp ce câinii scheunau și lătrau ca să fie luați în seamă.

Aproape la fiecare ușiță râcâia nerăbdător câte o mutriță simpatică.

– Uneori trebuie să refuzăm animale, când nu mai e loc.

Aidan aprobă din cap și apoi se însufleți deodată. Se lăsă pe vine și privi cu atenție într-una din cuști.

– Hei, Caitlin, ia uite!

Fetița privi peste umărul lui la câinele dinăuntru. Era mult mai mic decât majoritatea – un cățeluș, își dădu ea seama.

– E foarte haios, nu ți se pare? zise Aidan și râse, căci cățelușul zgârie emoționat plasa de sârmă a cuștii.

– El e Winston. Anna veni lângă ei, să vadă la ce se uitau. E o rasă de ogar încrucișată cu altceva, nu știm precis cu ce. Poate cu un Jack Russell – are coada ca a unui Jack Russell. Nu vi se pare frumos?

– Are o culoare superbă, zise admirativ Caitlin. N-am mai văzut niciodată așa un câine! E dungat!

Se lăsă pe vine lângă Aidan, și cățelușul își lipi boticul de ușa de sârmă și încercă să-i lingă pe față. Avea o culoare foarte frumoasă, bleu-cenușie, cu dungi subțiri roz-piersică și pieptul și labele albe. Blana îi era foarte netedă, mai puțin pe coada subțire, dar înfoiată ca o perie.

– Cred că dungile țin de genele de ogar, le spuse Anna. Mulți ogari sunt tigrați așa ca el. Vreți să faceți cunoștință cu el? Pot să deschid cușca.

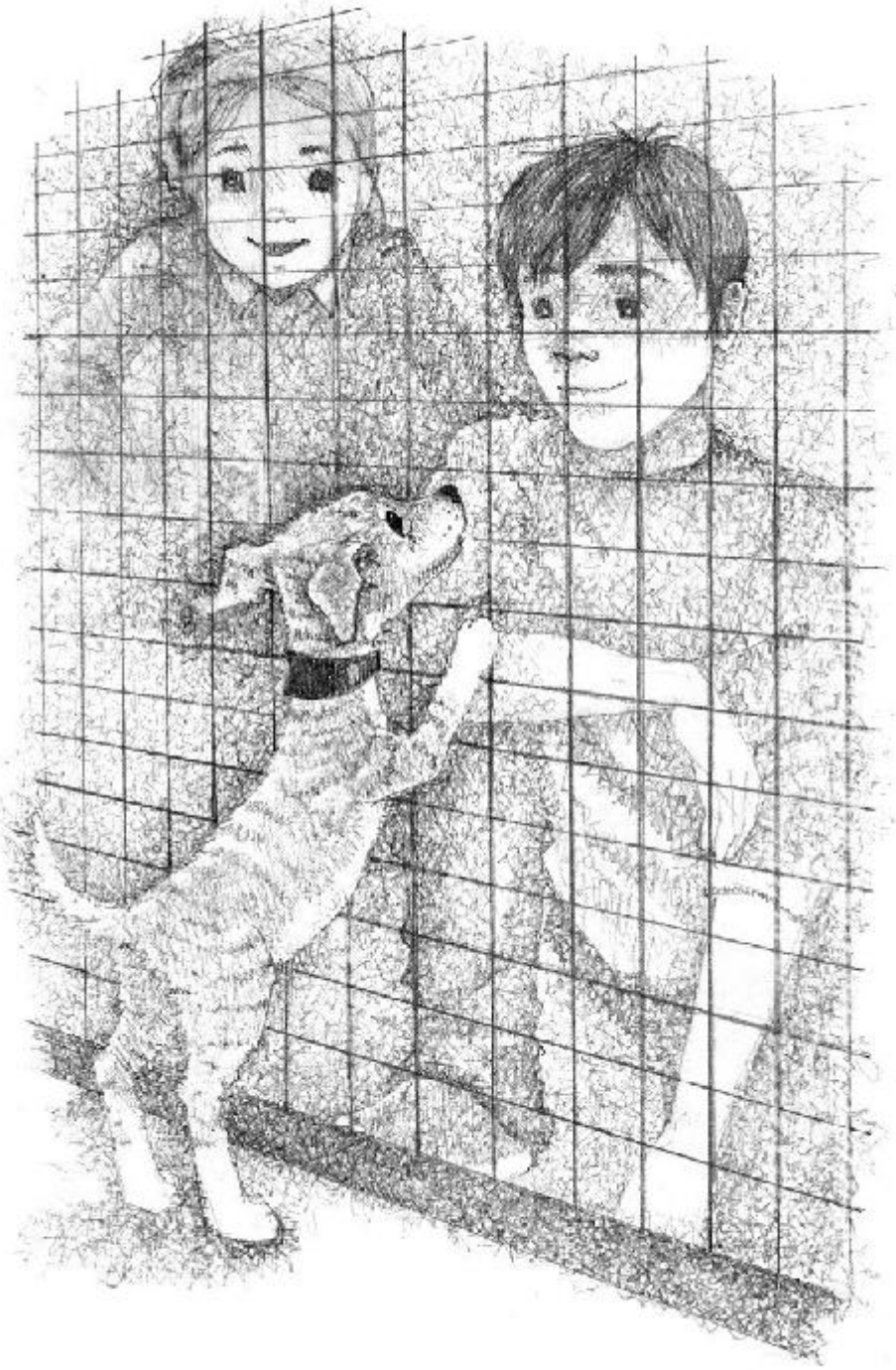

– Da, vă rog!

Caitlin se dădu în spate, lăsând-o pe Anna să descuie, și cățelușul extaziat sări pe ea și pe Aidan, dând din coadă cu disperare, lingându-i și scâncind.

– Are blănița ca de mătase, spuse Caitlin, trecându-și mâna peste spinarea lui. Foarte scurtă și fină.

– Una dintre colegele mele de voluntariat îi împletește un pulover. Anna se aplecă să-l mângâie și ea pe Winston. Serios! adăugă ea când îl văzu pe Aidan strâmbându-se. Nu i-ar strica. Ogarii tind să sufere de frig, pentru că sunt foarte slabi și au blana rară. Vrea să-i facă un pulover asortat cu dungile lui, un model de camuflaj, tot bleu-cenușiu.

– Cât are? întrebă Caitlin. Pare micuț.

– Cam trei luni. Anna gâdilă cățelușul sub bărbie, apoi păru să se întristeze. Cineva i-a lăsat pe el și pe frații lui la poarta secției de poliție, într-o cutie de carton, și unul dintre agenți i-a adus aici.

Caitlin o privi îngrozită.

– Cine credeți c-ar putea face așa ceva?

Anna dădu din umeri.

– Nu știu. Probabil stăpânii nu voiau pui. Cele două surori ale lui Winston și-au găsit cămin săptămâna trecută, și lui îi e foarte dor de ele. Plânge de fiecare dată când trece cineva pe lângă el.

– Offff!

Caitlin înghiți în sec. Își închipuia cât de trist trebuie să se simtă cățelușul de unul singur.

El se uită la ea și încetă să țopăie. O privi lung, lăsându-și capul pe o parte, și-și puse o lăbuță albă pe genunchii ei, ca și cum ar fi vrut să-i spună că totul e în regulă. Că el e în regulă.

– Ești tare dulce, îi șopti Caitlin. Nu-mi vine să cred că cineva te-a abandonat într-o cutie. Am venit aici sperând să fac cunoștință cu vreo

pisicuță fermecătoare, dar tu ești chiar mai drăguț decât o pisică. Aș avea atâta grijă de tine, dac-ai fi al meu...

Capitolul trei

– Ah, e superb! se aplecă mama peste masa pe care Caitlin își întinse fotografiile. Ia uite ce ochi mari căprui are!

– Știu! Și cum îi stau urechile, îndoite! E preferatul meu, îl cheamă Winston. I-am făcut o grămadă de poze. Mă gândesc să-l fac poate vedeta proiectului de la școală. Tu n-ai vrea să alegi Adăpostul Garland ca organizație caritabilă dacă i-ai vedea poza? Și dac-ai afla că a fost abandonat într-o cutie de carton?

– Chiar așa? Mama rămase cu gura căscată. Doamne, dar e atât de drăgălaș!

– Stai să-l vezi când o să aibă pe el un pulover de lână, interveni Aidan, luând o altă fotografie a lui Winston. Caitlin, ai pozat vreun alt câine?

– Da. Doar că n-am tipărit atât de multe fotografii... Mami, pot să mai merg o dată la adăpost?

Mama păru surprinsă.

– Dar ai făcut deja o mulțime de poze! Nu cred că ai nevoie de mai multe, nu?

– Nu... N-am vrut să spun pentru proiect. Dar Anna, fata care ne-a fost ghid, face voluntariat acolo. Zicea că iese uneori cu câinii la plimbare în parc. Și mă gândeam că aș putea să fac și eu la fel.

– E foarte frumos din partea ta, Caitlin, dar înclin să cred că trebuie să fii puțin mai mare, zise mama, clătinând din cap.

– Am aproape zece ani, mami! Adică fac zece peste două săptămâni.

– De fapt, Anna a spus că sunt și copii care scot câinii la plimbare. Dar nu singuri, trebuie să meargă împreună cu un alt voluntar. Aidan luă în mână o fotografie a lui Winston. Cred că a zis ceva de un formular pe care trebuie să-l completeze părinții. Caitlin avea ochi numai pentru cățeluș și n-a mai fost atentă.

Sora lui scoase un chițăit și-l strânse în brațe.

– Nu te-am auzit vorbind cu ea despre asta! Ce deştept eşti!

Aidan o bătu ușurel pe creștet, lucru care de obicei o înfuria pe Caitlin, dar în clipa asta i-ar fi iertat orice.

– După cum spuneam, s-a întâmplat pe când tu erai ocupată cu Winston. Nu m-ai fi auzit nici dacă-ți țipam în ureche! E foarte în regulă, mami, ajungi repede cu bicicleta la parcul Garland și e aproape tot drumul pistă pentru biciclişti. Nu m-ar deranja să merg eu poate prima oară cu ea. Erau câțiva câini foarte interesanți în adăpost, mi-ar plăcea să-i scot la plimbare. Iar după ce știe drumul, Caitlin cred c-ar putea să se ducă singură. Scoase o foaie boțită de hârtie din buzunar și i-o întinse mamei. Uite formularele! Mi le-a dat Anna, am uitat de ele. Poftim!

– Putem să mergem mâine? întrebă Caitlin uitându-se rugătoare la mama ei. După ce-mi termin temele?

Caitlin stătu toată seara să facă un panou mare despre adăpostul pentru animale, cu fotografii de câini și pisici și unele făcute în curtea neîncăpătoare unde animalele erau scoase la aer. Chiar dacă n-avea să-și convingă colegii să-l aleagă, deși nu i se mai părea chiar imposibil, voia cu siguranță să-i ajute pe cei de acolo.

Fotografia din mijlocul panoului îl înfățișa pe Winston. Era cea care-i plăcuse mamei, în care cățelușul arăta de-a dreptul mișcător cu ochii lui mari și triști. După cât timp petrecuse uitându-se la poze, fetița abia aștepta să-l vadă din nou în realitate. Duminică dimineață îi aduse chiar lui Aidan un sendviș cu șuncă la pat, ca să-l convingă să se scoale. Însă el înfulecă sendvișul din trei înghițituri, îi dădu farfuria înapoi și-și trase pătura peste cap.

Abia după mai bine de o oră se sculă în sfârșit și insistă să ia încă o dată masa înainte să plece. Caitlin nu putu să mănânce de emoție. Se uită la el,

numărându-i toate îmbucăturile, până când, cu un geamăt, fratele ei se dădu bătut.

– Nu pot să mănânc dacă te holbezi așa la mine, mormăi el. Hai să mergem! O să-i scriu lui tati un mesaj să-i spun că plecăm și că ne întoarcem până la prânz, bine? Du-te și ia-ți bicicleta!

Caitlin avea impresia că nu pedalase niciodată atât de repede. Aidan avusese dreptate: adăpostul nu era departe. Putea fără îndoială să facă singură drumul dacă o lăsau părinții.

Când ajunseră la destinație, fetița se grăbi să intre în clădirea adăpostului, strângând cu teamă formularele la piept. Dacă i se spunea că e prea mică? Ar fi fost groaznic. Dar Anna era acolo și râse.

– Uite, Lucy, ți-am zis eu că se întoarce!

– Avem formularele pe care i le-ați dat lui Aidan, spuse Caitlin cu voce gâtuită și i le întinse directoarei. Putem să vă dăm o mână de ajutor? Să-i scoatem pe căței la plimbare?

Aidan veni și el înăuntru după ce legase bicicletele, și Lucy le zâmbi amândurora.

– Bineînțeles. Parcurse repede formularul cu privirea. Da, avem toate numerele de telefon necesare și le-ați completat bine. Trebuie să vă explicăm însă câteva reguli de igienă și de securitate înainte să plecați cu câinii. În primul rând, n-o să puteți scoate decât câinii mai mici, Caitlin. Foarte mulți dintre câinii de aici nu sunt învățați să meargă în lesă, așa că riscă să vă dea bătăi de cap. Dar o să vă trimitem împreună cu un voluntar adult.

Caitlin încuviință. Se așteptase la asta – să nu fie lăsată să iasă, de pildă, singură cu vreun labrador uriaș.

– Și uneori avem nevoie ca voluntarii să stea aici, în adăpost, adăugă Lucy. E foarte util chiar și numai să vă jucați cu câinii în curte.

– Nu ne deranjează, nu? zise Aidan, uitându-se la Caitlin. Și putem să vă ajutăm și cu pisicile. Anna spunea că aveți nevoie de oameni care să le spele.

– Da, și să stea cu cele mai tinere, încuviință Lucy. Bun, perfect atunci. Anna, uite ce zic eu: nu vrei să-i scoți pe Aidan și Caitlin cu câțiva dintre câinii mai mici în curte, mai întâi? Asta se numește, oficial, socializare, completă ea, dar de fapt înseamnă că le arătați cum să se distreze împreună.

Caitlin dădu nerăbdătoare din cap. Părea o sarcină care i se potrivea mănușă: să-și petreacă toată dimineața jucându-se cu câinii. Nu avu curaj să întrebe dacă și Winston se număra printre câinii mai mici despre care vorbise Lucy. La urma urmei, nu venise ca voluntar numai pentru el...

Se auzi uşa de la intrare, şi Winston sări imediat în patru labe, plin de speranţă, dând jucăuş din coada subţire. Veneau după el? Putea să iasă, oare? Râcâi nerăbdător sârma cu ghearele, se ridică pe picioarele din spate şi scheună.

Nu. Erau doar în trecere. Căţeluşul se lăsă în jos şi rămase să se uite amărât cum doamna mergea mai departe şi deschidea alte uşi. Le punea câinilor lese, deci aveau de gând să-i scoată afară.

Îşi pleoşti coada şi se trânti pe pernă, cu bărbia pe labe.

Apoi, una din urechile îndoite îi zvâcni uşor, şi căţeluşul privi într-o parte. Se întorcea oare cineva? Auzea paşi apropiindu-se. Se încordă, gata să sară la uşă, sperând că n-o să treacă şi de data asta mai departe...

Uşa cuştii se deschise, şi el sări în sus, scheunând de bucurie. Da! Îl luau şi pe el! Se roti înnebunit prin cuşcă, lătrând, scâncind şi ţopăind. La plimbare – ura! ieşea în curte!

Ştia că trebuie să stea liniştit ca să-i fie prinsă lesa de zgardă, însă era prea entuziasmat. Continuă să latre şi să ţopăie până când fetiţa îngenunche şi îl ţinu strâns, pentru ca băiatul mai mare să-i poată pune lesa. O împunse uşor cu botul, o linse pe obraz şi o simţi că râde. Se zvârcoli atâta, încât i se căţără în poală şi atunci îi simţi braţele cum îl strâng deodată, calde.

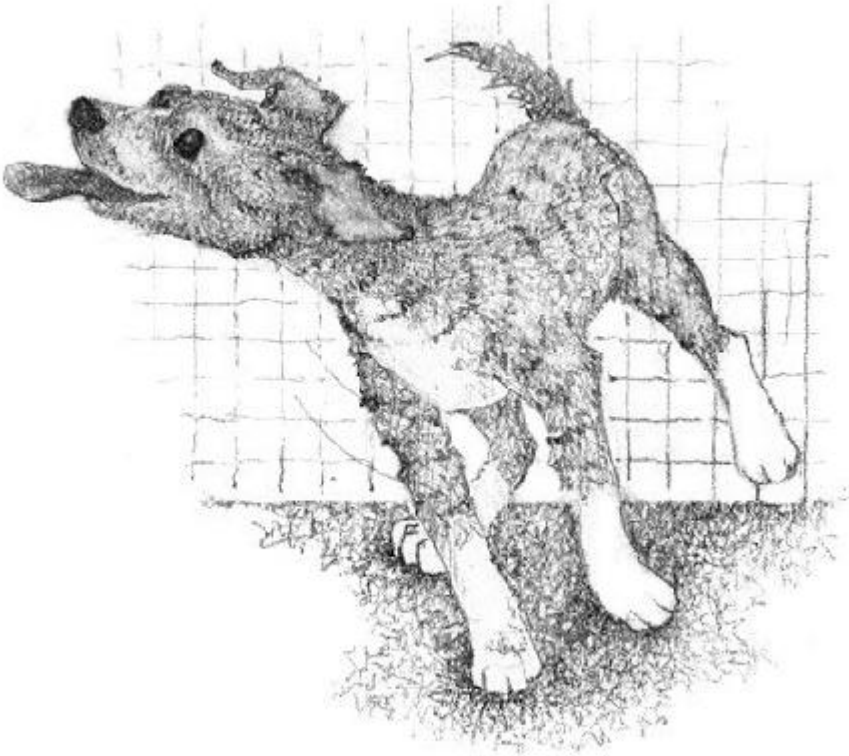

Capitolul patru

Caitlin râse încetișor: Winston i se învârtea printre picioare și țopăia de bucurie la capătul lesei.

– Cum îl faceți să meargă cuminte undeva? o întrebă Aidan pe Anna.

El ținea un mic terier maroniu pe nume Billy, iar Billy îl privea pe Winston cu urechile turtite, parcă îngrozit.

– Se mai liniștește când iese pe stradă și are la ce să se uite și ce să miroasă. De fapt, când va crește, cred că va fi un excelent alergător. Ogarii pitici englezi sunt cunoscuți pentru viteză – sunt înrudiți cu ogarii cenușii, doar un pic mai mici.

– Am citit puțin despre ei pe net, recunoscu Caitlin. Pe unul dintre site-uri spunea că, dacă le dai drumul din lesă, pot să dispară, și nu mai ai nicio șansă să-i prinzi.

– Exact. Winston nu e poate atât de rău, pentru că e numai pe jumătate ogar, dar noilor lui stăpâni va trebui oricum să le spunem că e preferabil să rămână în lesă până când sunt siguri că e foarte bine dresat. Uitați, aici e curtea! Putem să-i lăsăm aici pentru că e închisă pe toate părțile, dar trebuie să-i supraveghem ca să-i vedem cum se înțeleg.

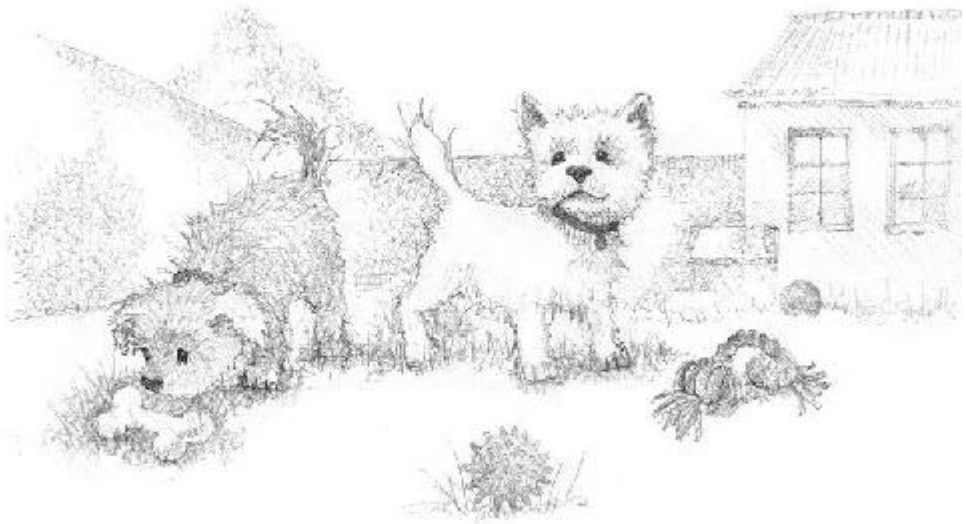

Anna deschise o ușă care dădea spre un spațiu mic, înconjurat cu gard și acoperit cu iarbă smotocită, presărată cu mingiuțe de cauciuc mușcate și cu jucării de sfoară. Apoi se lăsă pe vine și desfăcu lesa lui Pickle, terierul alb blănos pe care-l scosese din cușcă.

Cei doi câini mai bătrâni porniră atenți cu botul prin iarbă, dar Winston țopăi pe lângă ei de îndată ce Caitlin îi desfăcu lesa. Țâșni apoi prin curte, ignorând jucăriile pe care Billy și Pickle începuseră să le adulmece, și porni în salturi nebunești.

– Văd că-i place foarte mult afară! îi spuse Caitlin Annei, uitându-se la el cum se zbenguie prin curte.

– Adevărul e că i-ar prinde bine un spațiu mai mare, zise Anna. E abia un cățeluș, dar vezi ce puternice îi sunt picioarele din spate?

Caitlin dădu din cap și apoi râse: Winston venea în goană spre ei. Ai fi zis că într-o clipă avea să se repeadă direct spre ea și Anna și să se ciocnească de ele, dar în ultimul moment coti într-o parte și sări în sus s-o lingă pe Caitlin pe braț.

– E obrăznicuț! clătină Anna din cap. Pare să-i placă foarte mult de tine. Poate, dacă vii după ore în timpul săptămânii, Lucy o să te lase să-l scoți în parc. Atunci o să poată alerga și el mai mult. N-are nevoie de foarte multă mișcare acum, pentru că e micuț, dar i-a plăcut foarte mult când l-am scos mai deunăzi.

Caitlin dădu din cap, și ochii îi străluciră. Anna credea că Winston o place! Se uită la el cum o zbughește în celălalt capăt al curții și se lăsă pe vine, bătându-se ușor pe genunchi. Oare Winston avea să înțeleagă ce vrea să-i transmită? O să vină?

Dar cățelușul se năpusti înapoi de-a curmezișul curții și se aruncă asupra ei, scoțând niște mârâieli de bucurie cum Caitlin nu mai auzise niciodată până atunci.

– Da, eşti o dulceaţă, ştiai? zise ea râzând, căci Winston o linse pe urechi şi apoi sări în iarbă să se frece cu spinarea de pământ, dând din lăbuţe în aer şi scâncind încă de bucurie.

Aidan veni lângă ea, în picioare.

– Caitlin, serios, ce i-ai făcut de e atât de fericit?

Mama o aduse la adăpostul pentru animale marţi după-amiază. Fetiţa voise să meargă luni, dar atunci avea ora de înot. Sperase să-l poată scoate pe Winston la plimbare, dar nu se simţi suficient de curajoasă să i-l ceară lui Lucy. Data viitoare, îşi promise ea. Fu pusă în schimb să-l scoată pe Pickle în parc, împreună cu Christine, unul dintre voluntarii mai în vârstă. În drum spre Pickle îl salută totuşi şi pe Winston.

– Vin de ani de zile aici să dau o mână de ajutor, îi povesti Christine. Locuiesc într-un apartament unde n-am voie cu animale de casă, aşa că îmi place foarte mult să-mi pot petrece o parte din timpul liber cu câinii din adăpost.

– Şi nu vă e dor de ei? o întrebă Caitlin după o vreme. Când îşi găsesc stăpâni, vreau să zic.

La început se sfiise să discute cu Christine, dar pe urmă uriaşul husky pe care îl ducea Christine îşi încurcase lesa în jurul picioarelor ei şi o făcuse să se împiedice. Până când Caitlin o ajutase să se pună din nou pe picioare şi să-şi scuture noroiul de pe haină, mare parte din sfială îi dispăruse.

– Ba da, bineînţeles. Dar, pe de altă parte, dacă te gândeşti la noii lor stăpâni şi la cât sunt de fericiţi acum... Oamenii ne trimit uneori fotografii cu ei – atunci ai întotdeauna un sentiment de satisfacţie. Christine o privi cu un

zâmbet. Știu la care din ei te gândești acum. Corcitura aia de ogar, Winston. E superb, nu?

Caitlin o privi surprinsă.

– Ai stat zece minute de vorbă cu el prin ușiță în prima zi! Uite ce-i! Nu vrei să-i ducem pe aceștia doi înapoi – cred că Pickle s-a plimbat oricum de ajuns – și să vedem dacă Lucy ne lasă să-l luăm pe Winston? Pun pariu că și lui Millie i-ar plăcea o plimbare. E corcitura de labrador din cușca de lângă ușă.

Plimbarea cu Winston fu și mai plăcută decât joaca în curtea adăpostului. Caitlin nu-și dăduse seama ce viteză putea să prindă cățelușul. Trebui să fugă și ea, pentru că nu-l putea lăsa din lesă, și alergă după el, gâfâind și râzând. Din fericire, Winston zburda în toate părțile cam de trei ori mai departe decât ea, gonind întruna înainte și-napoi.

– Poate are nevoie de o lesă din aceea extensibilă, spuse Christine când îi ajunse din urmă și o văzu pe Caitlin că gâfâie, cu mâinile pe genunchi, iar cățelușul se uită la ea nerăbdător.

– Nu! scheună Caitlin, apoi se înroși. Scuze... Doar că... am citit despre asta pe un site. Sunt periculoase pentru ogari, pentru că ei sunt foarte rapizi. Dacă trag de lesă până la lungimea maximă și pe urmă ea se oprește brusc, poate să-i rănească destul de tare la gât. Lor le prinde cel mai bine o lesă lungă pe care stăpânul s-o țină în mai multe bucle. Sau, dacă vrei neapărat să folosești o lesă extensibilă, trebuie s-o folosești împreună cu un ham care să-l cuprindă pe la mijloc, nu cu o zgardă.

Caitlin își puse mâinile în jurul umerilor micuți ai lui Winston, încercând să-i arate lui Christine ce vrea să spună, și Christine îi zâmbi larg.

– Nu știam asta. Ai făcut săpături, din câte văd.

Caitlin se îmbujoră și mai tare.

– A trebuit, pentru proiectul meu de la școală, explică ea.

– Nu pentru că te-ai îndrăgostit de micul ogar?

– Uf, ba da, poate și de asta.

Caitlin oftă. După ora de înot din seara trecută stătuse multă vreme pe laptopul mamei căutând informații despre ogarii pitici englezi. Sunetele caraghioase pe care le scotea Winston păreau să fie specifice rasei. Existau chiar filmulețe pe internet cu stăpâni care-și puneau câinii să „cânte“ astfel. Și o mulțime de poze cu ogari pitici englezi pe canapele sau furișându-se în paturile stăpânilor!

Caitlin și-l imagină pe Winston urcând la ea în pat și vârându-se sub pătură. Ogarii trebuiau să aibă pleduri în care să se învelească – citise asta pe mai multe website-uri. Pentru că erau atât de slabi, le era greu să-și păstreze căldura corpului. Și, într-adevăr, cu toate că era doar pe jumătate ogar pitic englez, Winston era cu siguranță costeliv.

– Deci când trebuie să discuți cu cei de la școală despre adăpost? o întrebă Christine. Când mi-ai povestit mai devreme, mi s-a părut că ești puțin emoționată.

– Lunea următoare, zise Caitlin și se scutură ușor, speriată. Prietena mea Lily abia așteaptă. Așa e ea, îi place să evolueze în fața tuturor. Dar eu nu mă simt bine deloc când se uită toată lumea la mine. Clătină apoi hotărâtă din cap. Nu contează, oricum o să-mi fac prezentarea. Dacă e ales, adăpostul o să intre pe o listă scurtă cu alte șapte propuneri, câte una din fiecare clasă, din care vor trebui să selecteze directorul și profesorii. Și pe urmă școala face tot felul de lucruri ca să sprijine asociația caritabilă aleasă: organizează baluri cu taxă de participare, diverse activități distractive, face chiar și o spălătorie de mașini... și... vinde prăjituri. Anul trecut am strâns aproape o mie de lire! N-ar fi oare de ajuns ca să mai cumpărați niște cuști pentru câini?

Christine încuviință.

– Ba da, sigur. Ar fi minunat să ne mai vină niște bani. Dar chiar și ceea ce ai făcut tu în seara asta e un mare ajutor, să știi. Dacă n-ai fi venit tu azi, Pickle și Winston n-ar fi fost scoși în parc.

– Da, probabil. Caitlin întinse mâna și mângâie urechile mătăsoase ale micului ogar. Dar poate eu și prietenii mei am putea să strângem niște bani și în afara școlii. Îmi doresc foarte tare să fac mai mult.

Winston se așeză pe iarbă, cu ochii închiși și cu botul îndreptat în sus. Îi plăcea la nebunie să-l mângâie cineva pe urechi. Fetița i le prefira acum încet printre degete și râdea ușor. Părea și ea fericită. Afară era soare și cald, și alergaseră împreună prin tot parcul – iar el alergase atât de repede, încât acum se simțea epuizat și relaxat, mai ales când Caitlin își făcea de lucru cu urechile lui. Se tolăni cu botul pe labe și mârâi somnoros, dar fericit.

– Toarce! șopti Caitlin. N-am știut că și câinii torc!

– Nici eu, zise Christine râzând. Dar chiar așa sună!

Cățelușul se răsuci pe spinare, încă torcând și dând din lăbuțe în aer.

– Trebuie să ne întoarcem, Winston, îl îndemnă Caitlin cu blândețe. Gata, acasă! Christine, am impresia că a adormit! Probabil am alergat prea mult cu el azi.

– Mda, e abia puiuț.

Winston abia dacă observă când Caitlin îl luă în brațe. Pleoapele îi tremurară puțin, și el se strânse mai tare în fusta ei de școală. Micul hârâit somnoros se preschimbă într-un sforăit mărunt.

Caitlin sări atentă de pe creanga copacului stufos din curte și se uită la poster.

– Scrisul e puțin înclinat, zise Sean, mijind ochii, dar Lily îi aruncă o privire ucigătoare.

– E foarte frumos, Caitlin, zise ea. Nu te mai urca în copac, se leagănă prea tare, mi s-a tot părut că ai să cazi. Și nu contează dacă e scris puțin într-o parte, mesajul e foarte clar.

Caitlin se strâmbă.

– Măcar voi îl puteți citi. A trebuit să-l înghesui pe „animale“ pentru că nu mai aveam loc. În fine.

– Pot s-o cumpăr pe asta? întrebă Alice atentă, ridicând o păpușă Barbie dintr-una din plasele pe care Lily le îngrămădise pe masă.

– Ai vreun ban la tine? întrebă Caitlin, surprinsă.

– Nu... Pentru că mama n-a avut mărunt și nu ne-a putut da banii de buzunar. Dar îți plătesc mai târziu, promise Alice.

– Mamei i s-a părut o idee excelentă, îi spuse Lily lui Caitlin. Am făcut în sfârșit curățenie în dulapul din colțul camerei. Și ia uite ce ne-a trimis! Scotoci într-una din gențile cu care venise și deschise o cutie mare cu prăjiturele cu cereale. A spus că putem să le mâncăm sau să le vindem, nu se supără.

– Să le vindem! zise Caitlin în aceeași clipă în care Alice și Sean spuseră:

– Să le mâncăm!

– Ei, foarte bine. Puteți să luați fiecare câte una, dar pe restul le vindem.

Ocoli masa ca să se uite din față și o admiră. Puseseră la vedere mai multe exemplare din pozele pe care le făcuse ea și o descriere a noului spațiu pe care adăpostul voia să-l construiască pentru câini. Pe asta o găsise pe site-ul lor. Mama o ajutase să coacă o tavă de negrese, și mătușa Jen îi trimisese prin Alice și Sean niște prăjiturele cu orez expandat și ciocolată.

Acum nu mai aveau nevoie decât de clienți. Problema era că strada pe care stătea Caitlin nu era atât de aglomerată. O oră mai târziu, Alice se bosumflase, pentru că verișoara ei n-o mai lăsa să mănânce din prăjituri, iar Sean hotărâse că, dintre jucăriile vechi pe care le adusese la vânzare, pe mai mult de jumătate le voia înapoi. Îi vânduseră niște negrese doamnei Marsh, vecina de peste gard, dar cam atât.

– Cum merge? o întrebă mama ieșind pe treptele de la intrare.

Caitlin oftă și se trânti pe iarbă.

– Nu trece nimeni. Am făcut toate prăjiturile și tot ce trebuie, dar n-avem clienți.

– Of, fir-ar! Lasă, nu-i nimic! Sunt sigură că o să fie bine.

După zece minute, lui Caitlin tocmai îi dădea prin cap să renunțe, când o văzu pe Lily venind în fugă pe stradă. Plecase cu câteva prăjituri să încerce să le vândă uneia din prietenele ei care locuia pe o stradă vecină.

– Caitlin! Vine fratele tău, cu o mulțime de oameni!

Fetița se ridică de pe iarbă și alergă să vadă înspre ce arăta Lily.

– Unde-a fost? întrebă Lily. Cine sunt?

– A fost la fotbal. Uau, e toată echipa! Caitlin se repezi înapoi în spatele mesei. E și echipa adversă, din câte-mi dau seama. Cred că mama l-a chemat. Scoateți toate prăjiturile! Aranjați cât mai frumos!

Caitlin nu crezuse că jucătorii de fotbal aveau să fie interesați de jucăriile ei vechi sau de ale lui Lily, dar probabil mulți dintre ei aveau surioare mai mici. Când plecară, pe masă nu mai era nici fărâmă de prăjitură, iar majoritatea jucăriilor fuseseră și ele vândute.

– Am strâns treizeci și cinci de lire! exclamă Lily, răsturnând la loc monedele în cutia de înghețată în care țineau banii din vânzări.

Caitlin o îmbrățișă și apoi îl strânse în brațe și pe Aidan.

– Mulțumesc, mulțumesc mult de tot! În după-amiaza asta mă duc la adăpost. O să le dau banii chiar azi!

Capitolul cinci

Domnişoara Lewis o privi bucuroasă pe Lily şi scrise pe tabla albă numele centrului de călărie.

– Bravo, Lily, ai avut o idee excelentă! Bun... Caitlin, tu urmezi.

Caitlin ştia că e rândul ei, pentru că merseseră în ordine de la o masă la alta. O ascultase pe prietena ei cu inima bubuindu-i atât de tare, încât avea impresia că îi bate în gât, iar mâinile îi îngheţaseră.

Nici nu-şi dădu bine seama cum ajunsese în faţa clasei. Toată lumea o privea. Caitlin se uită şi ea lung la ceilalţi şi apoi întoarse ochii spre fotografia lui Winston din mijlocul panoului. El o privi cu uriaşii lui ochi întunecaţi.

Caitlin trase aer în piept și începu:

– Organizația pe care am ales-o se numește Adăpostul Garland pentru animale. Nu e departe de aici, lângă parcul Garland.

Primește o mulțime de câini și pisici în fiecare lună și are mereu nevoie de bani. El este Winston... arătă ea spre imagine. Are abia trei luni. Nimeni nu-i știe exact vârsta, pentru că a fost lăsat la poarta secției de poliție într-o cutie de carton...

Auzi exclamațiile care urmară, și toată lumea se aplecă înainte, șușotind, să se uite la fotografie, încât domnișoara Lewis trebui să le facă tuturor semn să păstreze liniștea.

De aici, prezentarea i se păru lui Caitlin mult mai ușoară, și fu aproape uimită când ajunse la sfârșit. Trecuse parcă mult mai repede decât atunci când exersase acasă cu tata! Și toată lumea o aplaudă!

– A fost foarte bine, Caitlin! Ce câine superb! Și pisicuțele sunt foarte simpatice. Bun, mai avem două persoane și apoi putem să votăm. Lakshmi, e rândul tău.

– Bravo! îi șopti Lily. Credeam că ești foarte emoționată, așa mi-ai spus, dar să știi că n-ai părut deloc așa.

– Chiar am fost! îi zâmbi Caitlin ușurată. A trebuit să stau cu ochii la Winston ca să mă pot concentra.

Lily oftă.

– O să trebuiască să vin și eu la adăpost să-l văd, e prea frumușel.

La sfârșitul dimineții, pe tablă erau trecute douăzeci și șapte de organizații caritabile diferite. Domnișoara Lewis spuse că aveau să voteze după pauza de prânz, ca fiecare să aibă puțin timp să se gândească.

– Eu votez pentru adăpost, promise Lily deschizându-și cutia cu sendvișuri. Poate aș fi votat așa chiar și dacă aveam voie să votăm pentru propria noastră organizație. Nu-mi vine să cred că cineva a putut să lase niște cățeluși atât de mici într-o cutie de carton.

– Și eu votez pentru tine, zise James aplecându-se peste masă. Și o să-i pun pe mama și pe tata să se uite pe site-ul adăpostului. Îi rog de nu știu când

să-mi ia un cățel și acum în sfârșit par să se fi hotărât. Câinele ăsta e atât de frumos, că sigur ar convinge-o pe mama. Și pun pariu că și tatei i-ar plăcea.

Caitlin se uită fix la el și încercă să zâmbească. Bineînțeles că voia ca toți colegii ei să voteze pentru adăpost. Și evident că voia ca Winston să aibă un alt cămin. Dar... nu încă. Ea și Christine aveau de gând să-l învețe să meargă cuminte pe stradă. Găsise chiar un model potrivit pentru un fel de eșarfă pentru ogari și avea de gând să-i împletească una cu ajutorul mamei. Dar, dacă Winston își găsea așa de repede stăpân, n-ar mai fi avut timp. Cățelușul ar fi trebuit să mai stea în adăpost câteva zile...

Fetița înghiți în sec. De fapt, nu voia ca Winston să-și găsească niciun stăpân.

– Ești minunată, Caitlin! o strânse în brațe Lucy. Ar trebui să fii mândră de tine. Se uită la fetiță și lăsă capul pe o parte. Hmmm, nu pari prea fericită pentru cineva care tocmai a convins o școală întreagă să voteze pentru organizaţia ei caritabilă preferată.

Caitlin plecă privirea.

– Toată lumea a fost de părere că Winston e foarte drăguț când le-am arătat ieri fotografiile, spuse ea. James de la mine din clasă îi roagă de multă vreme pe părinții lui să-i cumpere un câine și a zis că vrea să li-l arate pe Winston pe site. Apoi a venit la mine în curtea școlii azi-dimineață și a zis că mama lui o să vă sune astăzi ca să vină să-l vadă pe Winston. Probabil în weekend.

– Aaaa... Am înțeles, o strânse Lucy din nou la piept. Ăsta e cel mai greu lucru când faci voluntariat aici. De ce crezi că am patru pisici acasă?

– Patru? Caitlin râse și se smiorcăi în același timp.

– Dap. N-am putut să rezist... Mi-aș lua și câini, doar că nu stau suficient acasă. Iar pisicile nu m-ar ierta niciodată.

Caitlin dădu din cap.

– Părinții mei lucrează amândoi. Nu întotdeauna însă în același interval de timp. Am început să mă gândesc că am putea să ne luăm și noi un câine. Unul micuț, pentru că n-avem o casă prea mare. Am putea să-l scoatem la plimbare eu și fratele meu. Am încercat să-mi fac curaj să vorbesc cu ei despre asta, dar mi-a fost teamă că vor zice nu. Noi întotdeauna am avut animale mici de companie – tata are un pește, iar fratele meu are gerbili și un șobolan. Caitlin se smiorcăi din nou. Dar acum e prea târziu.

– Îți promit că vor mai fi câini de care să te îndrăgostești, zise Lucy cu blândețe. Și gândește-te cât de fericit va fi Winston cu cineva care-i poate acorda toată atenția pe care și-o dorește.

Caitlin dădu din cap. Bineînțeles că voia ca Winston să fie fericit. Dar voia ca ea să-l facă fericit.

– Vii în weekend? o întrebă Lucy. Trebuie să știu cine vine, ca să mă gândesc cum împart câinii la plimbare. Anna o să fie aici, dar Christine e plecată.

– Mama zice că pot să vin sâmbătă. Dar nu și duminică, pentru că e ziua mea.

– A, ce frumos! Și ce faci, dai o petrecere?

Caitlin scutură din cap.

– Nu știu. Mama e cu organizarea. Vine prietena mea Lily, și o să mergem într-un loc anume, dar e surpriză. Anul trecut ne-am dus la plajă, a fost super. Dar mama zice că anul ăsta prognoza meteo nu e prea grozavă pentru sfârșitul săptămânii.

Și, cine știe de ce, Caitlin se simțea pur și simplu lipsită de entuziasm, orice-ar fi făcut. Aproape că ar fi preferat să stea aici, la adăpostul pentru animale, și să-și petreacă împreună cu Winston puținul timp care le rămăsese. James și familia lui n-aveau să-l poată lua acasă, chiar dacă veneau sâmbătă, până când Lucy sau unul dintre ceilalți angajați nu mergea la ei acasă să inspecteze viitorul cămin al cățelușului. Lui Caitlin îi mai rămâneau doar câteva zile să-și închipuie că Winston e al ei.

Puiul de ogar se repezi spre celălalt capăt al curții, urmărind mingea. O scutură cu îndârjire timp de un minut, apoi îi dădu drumul și se grăbi să se întoarcă la Caitlin.

– Trebuie să mi-o aduci mie, prostuțule! îl mângâie ea pe urechi.

Winston se rezemă de ea. Caitlin nu alerga prin toată curtea cu el, cum făcea de obicei, râzând din tot sufletul. Se așezase pe iarbă, cu un braț pe după genunchi, și îl mângâia întruna.

Era plăcut – Winston se dădea în vânt după dezmierdări. Dar azi ceva părea să fie altfel. Își lăsă botul pe genunchiul ei și se uită la ea îngrijorat. Ceva nu era bine. Ea nu era bine.

– Ce s-a întâmplat, Winston? Hai, înc-o dată!

Fetița aruncă mingea spre celălalt capăt al curții, dar cățelușul n-o mai luă la fugă după ea. Îi dădu în schimb ei ocol și, cu pas hotărât, i se sui în brațe, ghemuindu-se pe jumătate în hanoracul ei. Era caldă, adevărat, dar nu de asta. Voia pur și simplu să fie aproape de ea.

Caitlin avea nevoie de el.

Capitolul șase

– E colegul tău de școală? murmură Lucy către ea, în timp ce James și părinții lui urcau treptele.

– Da, zise Caitlin cu un nod în gât.

– Vrei să te duci să te ocupi puțin de pisici? îi propuse cu delicatețe directoarea. Știu ce sentimente ai față de Winston, așa că nu-i nevoie să fii aici dacă te întristează.

Caitlin clătină din cap.

– James știe că sunt aici. Ar fi ciudat să nu-l salut.

– Iar lui Winston îi place de tine, observă Lucy. Probabil o să fie ceva mai puțin sfios dacă ești și tu prin preajmă. Bună ziua! Sunteți familia Logan? Ați venit să-l vedeți pe Winston?

Caitlin o recunoscu pe mama lui James din curtea școlii. Sora lui era cu un an mai mică decât ei și învăța la aceeași școală.

– Bună, James! Salut, Abbie!

– Caitlin face voluntariat la adăpost, le explică Lucy.

– Da, ea a fost cea care i-a arătat lui James fotografia lui Winston, spuse tatăl băiatului, zâmbindu-i. Pare câinele perfect pentru noi. Mulțumim, Caitlin!

Fetița surâse, mai degrabă silită. Se gândi că zâmbetul ei arată probabil puțin fals, dar nimeni nu păru să observe.

– Să-l scot pe Winston din cușcă și să-l aduc în curte? îi propuse ea lui Lucy.

Când cereau să vadă un anumit câine, vizitatorii aveau voie să petreacă puțin timp cu el în curte sau într-o sală mică de joacă, ca să vadă dacă se înțeleg.

Caitlin o luă în grabă spre cuști și o deschise pe cea a lui Winston. Cu toate că se simțea profund nefericită, nu putu să nu râdă văzându-l cum țopăie în timp ce ea încerca să-i pună lesa. Îi plăcea enorm când cățelușul era așa de entuziasmat.

– O să cunoști niște oameni foarte drăguți, îi șopti ea, izbutind în sfârșit să-i prindă lesa de zgardă. S-ar putea chiar să te ia acasă la ei. Pun pariu că James ar fi încântat dacă ai vrea să dormi în pat la el. Și o să te scoată des la plimbare! O să fie super. S-ar putea doar să trebuiască să te obișnuiești cu pisica lor, atâta tot, adăugă ea, amintindu-și că James vorbise despre un motan și despre cum cățeii pe care vecinii lui îi antrenau ca să devină însoțitori ai persoanelor nevăzătoare nu-l băgau în seamă.

Caitlin îl conduse pe Winston afară în curte, unde James și familia lui îi așteptau împreună cu Lucy.

– Ah, e și mai simpatic decât în fotografii! exclamă Abbie, și Caitlin simți cum cățelușul se lipește speriat de piciorul ei.

– Nu-i nimic, nu te teme! murmură ea. Haide, vino să vezi!

Încercă să-l convingă pe Winston să iasă la iveală, și el îi privi atent pe vizitatori de după picioarele ei, dând nesigur din coadă.

– Vai, ce frumușel ești! zise încet tatăl lui James, ghemuindu-se. Ușurel, Abbie! Să-l lăsăm întâi să se deprindă cu noi!

– Am citit că ogarii pitici englezi sunt foarte sensibili la atingere, e adevărat? o întrebă mama lui James pe Lucy, puțin îngrijorată. Trebuie să avem grijă când îl mângâiem? N-am vrea să se sperie.

Caitlin își mușcă buza de jos. James și Abbie erau foarte liniștiți și răbdători, iar părinții lor păreau genul de oameni care ar fi fost niște stăpâni excelenți. Se interesaseră despre câinele pe care-l voiau, exact așa cum făcuse și ea. Fetița sperase în secret că James și ai lui aveau să se dovedească departe de ceea ce i-ar fi trebuit lui Winston, dar acum era limpede că i-ar fi putut oferi căminul perfect.

– Câtă vreme sunteți atent și câinele poate să vadă ce faceți, n-o să se sperie. Vreți să țineți dumneavoastră lesa? îi propuse Lucy tatălui lui James, și Caitlin i-o întinse.

– Eu mă duc să... să...

Caitlin nu știa ce avea să facă, de fapt. Intră înapoi în clădire, în aripa pentru câini. Pur și simplu nu mai putea să stea acolo.

Winston întoarse capul după Caitlin care ieșea din curte și trase de lesă, vrând să se ducă după ea. Era înconjurat acum de alți oameni și nu mai vedea bine încotro plecase fetița. Scânci îngrijorat, neștiind ce se întâmplă, dar Lucy era acolo, îi murmura blând și îl freca încetișor pe urechi.

Cățelușului îi plăcea de Lucy. Ea îi aducea de mâncare aproape în fiecare zi și se oprea întotdeauna să-i spună câteva cuvinte calde și să-l alinte. Oamenii care erau cu ea vorbeau și ei frumos și-l mângâiau. Poate nu era

nimic rău în absența lui Caitlin, dar el tot își dorea ca fetița să fi rămas. Îi plăcea cel mai tare cum îl scărpina ea pe urechi și cum îi șoptea. În mod sigur nu se dusese departe. Poate era chiar în spatele ușii.

– Winston!

Îl chema Lucy, și el se întoarse. Directoarea îi arătă o minge pe care copiii aveau să i-o arunce. A, să dea o tură de curte! Exact asta își dorise!

Dar ar fi fost mai bine dac-ar fi rămas și Caitlin.

Fetița se lipi de perete înăuntru, lângă ușa care dădea spre curte. N-o închisese complet și-i auzea pe Abbie și pe James râzând și vorbind cu Winston. Probabil iar nu se pricepuse să aducă mingea. Pur și simplu nu pricepea de ce e nevoie să facă aport. Îi plăcea mult mai mult să alerge după ea.

Ar trebui, evident, să iasă din nou, să zâmbească să fie amabilă și să le spună lui James și familiei lui cât de grozav e Winston. Ca și cum nu-și dădeau și singuri seama! Sau poate ar trebui să facă așa cum îi sugerase Lucy, s-o ajute pe Anna să hrănească pisicile. Orice, numai să nu mai stea aici ascultându-i pe cei care se îndrăgosteau de cățelușul ei minunat. Dar nu se putea dezlipi de perete.

Clipi foarte repede, dându-și seama că vocile de afară se schimbaseră. Erau mai scăzute și parcă mai îngrijorate. Nesigură, se apropie de ușă, întrebându-se ce se întâmpla.

– Și e un motan tânăr? întreba Lucy.

– Da, asta e singura mea grijă când vine vorba de un câine, spuse mama lui James. Biscuit e puțin nervos. N-aș vrea să-l tulbur și de aceea ne dorim un pui. Ne-am gândit că unui câine adult i-ar fi mai greu să accepte traiul alături de o pisică, dar că un cățeluș ar lua-o ca pe ceva natural.

Lucy rămase tăcută câteva clipe și Caitlin scoase abia simțit capul pe ușă s-o vadă: avea o expresie îngrijorată.

– În mod normal, aș fi perfect de acord cu dumneavoastră. Cățeii învață să conviețuiască într-adevăr cu pisicile, și pentru majoritatea nu e o

problemă...

– Ce este atunci? întrebă James. Lui Winston nu-i plac pisicile?

– Vă spun sincer, n-a văzut niciuna până acum, zise Lucy, zâmbindu-i. Dar problema e rasa lui. El e pe jumătate ogar pitic englez, iar ogarii de soiul ăsta se spune că sunt „vizuali“. Rasa a fost creată special pentru vânătoare, și ei vânează bazându-se pe vedere, nu pe miros. Winston o să aibă instincte de ogar pitic, ceea ce înseamnă că o să fie tentat să fugărească orice e mic și blănos și se sperie de el.

– Aha!... Tatăl lui James se strâmbă puțin. Deci Biscuit...

– Nu vreau să spun că exact asta se va întâmpla, se încruntă puțin Lucy. Doar că s-ar putea întâmpla. E un risc. Și, din acest motiv, noi nu recomandăm niciodată adoptarea unui ogar „vizual“ de către o familie care are deja o pisică.

Caitlin se întoarse cu spatele la ușă și-și duse palma la gură. Afișă un zâmbet până la urechi și știa că n-ar trebui, dar nu se putea stăpâni...

Capitolul șapte

– James și familia lui o s-o ia pe Millie în locul tău, îi spuse Caitlin lui Winston în timp ce-i umplea castronașul cu mâncare. Fostul ei stăpân avea un motan, și ea era foarte blândă, n-o fugărea niciodată și nu-i făcea niciun rău. Lucy crede că s-ar putea chiar să-i ducă dorul. Se uită cum Winston își hăpăie mâncarea. Sunt sigură că ți-ar fi plăcut mult să locuiești cu James și Abbie. Sunt foarte drăguți. S-ar fi ocupat foarte mult de tine. Și mă întreb dacă chiar ai fi fugărit-o pe pisica lor.

Îi venea greu să și-l imagineze pe Winston înverșunat – era un cățeluș foarte plăcut și afectuos. Dar Lucy îi explicase că nu era ceva pe care el să-l poată controla. Era un instinct de vânătoare care făcea de sute de ani parte din zestrea genetică a acestui soi de ogari.

– Chiar dacă n-ai să fii câinele lui James, curând o să-ți găsești și tu un stăpân... Caitlin se ghemui să-l privească pe Winston cum își înfulecă lacom

mâncarea pentru câini. Eşti prea frumos ca să rămâi aici multă vreme. Surorile tale au plecat deja, nu? Și toți colegii mei au fost de părere că eşti superb, oftă ea. Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea. Lucy zice că o să mă îndrăgostesc de alt cățeluș după ce ai să pleci...

Winston ridică ochii din castronul lui și o privi țintă. Părea revoltat de idee, și Caitlin chicoti.

– Nu, nici eu nu cred. Dar mă aştept să fii adoptat dintr-un moment într-altul, se scutură ea de un fior. Ar putea fi chiar mâine. Asta dacă nu-i conving eu pe ai mei să te adoptăm noi. Deşi, ca să fiu sinceră, nu prea văd cum. Cu toate că amândoi mă laudă că fac voluntariat la adăpost, nu cred că-și doresc cu adevărat un câine. Se aşeză pe podea, rezemată de peretele cuştii. Probabil ar trebui să mă duc să-i hrănesc și pe ceilalți. Lucy nu mi-a spus nimic, dar nu e drept să mă ocup doar de tine. Trebuie să te las să te îndrăgosteşti de viitorul tău stăpân. Îşi trecu brațul peste ochi. Doar că nu pot să nu mă gândesc că ți-ar fi mult mai bine cu mine...

Winston linse ultimele firimituri din castron și se uită încrezător în el, sperând să apară deodată mai multă mâncare. Degeaba. Porni atunci cu paşi agale spre Caitlin și-și puse botul pe genunchiul ei.

– Poate ar trebui să-i chem pe ai mei să te vadă. S-ar putea atunci să te vrea, continuă Caitlin, privindu-l drept în ochii calzi, întunecați. Nu cred că e cineva care să nu vrea să te ia. Doar dacă nu cumva are pisică. Și bănuiesc că ar trebui să fim extrem de atenți cu gerbilii lui Aidan și cu Trevor. Dar el oricum îi ține tot timpul la el în cameră. Își trecu mâna peste gâtul neted al lui Winston și vocea îi tremură puțin. Nu suport să mă gândesc că ai să te duci în altă parte și ai să mă uiți de tot. Azi-dimineață, Anna mi-a spus că întotdeauna pari dezamăgit când te scoate în curte fără mine. Nu știu dacă voia doar să fie drăguță, dar chiar mi se pare că te bucuri să mă vezi, nu?

Winston se aplecă să-i lingă mâna și apoi se trânti pe podeaua cuștii, pe spate, dând din lăbuțe în aer pentru ca fetița să-l mângâie pe burtă.

– Ia uite, ți se simte mâncarea în stomac! Ești mic și slăbănog, pe urmă vine o umflătură mare aici, și iar ești mic și slăbănog.

Winston se mai rostogoli o dată și se urcă la Caitlin în poală, cuibărindu-se acolo cu un suspin prelung, fericit. Caitlin se uită la el cum se învârtește să-

și găsească poziția potrivită și închide ochii, și îl mângâie, de multe ori, fermecată de dungile lui de culoarea piersicii. Încerca să și le întipărească în minte, își dădu seama, pentru cazul când el avea să dispară până se întorcea ea.

– Caitlin!

– E mama, șopti fetița, încercând să se ridice fără să-l trezească pe cățeluș. A zis că vine să mă ia. Ne vedem marți, înghiți ea în sec. Cel puțin... sper să ne vedem.

Winston se făcu ghem în poala lui Caitlin. Se simțea sătul și se bucura de locul cald și confortabil și de cum îl dezmierda fetița. Căscă, scoțând niște scâncete mărunte, un fel de schelălăieli aparte, și visă că aleargă prin parc fugărind veverițe.

Se trezi pe jumătate când Caitlin se ridică în picioare și-l puse cu grijă pe perna lui. Trase chiar o pătură peste el și-l înveli cu grijă pe margini, ca să se simtă cât mai comod. Dar apoi ușa metalică a cuștii zăngăni în spatele lui, și el se trezi de-a binelea!

Caitlin pleca! Îl lăsa singur! Cățelușul ar fi vrut tare mult ca fetița să rămână, să-l mai țină în brațe. Scâncind, încercă să iasă de sub pătură, dar nu făcu decât să se împiedice în ea. Până când își trase lăbuțele afară și ieși din cușcă, Caitlin dispăruse.

Winston se așeză pe labele din spate la gura cuștii, ridică capul și scoase un urlet îndurerat.

– Eşti bine, Caitlin? o întrebă mama în timp ce se îndreptau cu maşina spre casă. Eşti foarte tăcută astăzi. De obicei, când vii de la adăpost, îmi povesteşti tot ce-au făcut câinii, cum aţi pierdut un porcuşor de Guineea în spatele dulapului sau mai ştiu eu ce...

Fetiţa se rezemă cu capul de geamul maşinii.

– Sunt doar puțin obosită.

– Deci Lucy a zis că familia lui James nu-l poate lua pe Winston până la urmă? Păcat!

– Da, fu de acord Caitlin, deși nu credea că e păcat. Dar e sigură că o să fie adoptat curând.

– Ar fi trebuit să mă duci să-l văd, zise mama, privind-o pieziș. Azi nu ne grăbeam. Mi-ar plăcea foarte mult să-l cunosc, după ce mi-ai povestit atâtea despre el.

– Mami, tu ți-ai dorit vreodată să ai un câine? o întrebă Caitlin deodată.

– Hmmmm. Mama tăcu câteva clipe, privind înainte la drum. Eu și tatăl tău am fost mereu destul de ocupați cu tine și cu Aidan. Nu e vorba că nu mi-aș dori un câine, dar nu pot să spun că am fost înnebunită să am unul.

– Am înțeles... oftă Caitlin.

Nu era suficient. Dacă aveau un câine, părinţii ei ar fi trebuit să plătească pentru mâncare, pentru consultații la medicul veterinar, pentru hamuri speciale, căptușite, care să nu roadă pielea sensibilă a ogarilor... Ar fi trebuit să-l scoată la plimbare și să aranjeze să aibă cineva grijă de el când plecau în vacanţe. Era multă bătaie de cap, așa că nu ajungea ca mama ei să nu refuze ideea de a avea un câine. Toată familia ar fi trebuit să fie entuziasmată, de fapt. Fetița se întoarse înapoi cu fața spre geam, pentru ca mama să nu vadă lacrimile care-i șiroiau pe obraji.

Capitolul opt

De ziua ei, Caitlin se trezea de obicei cuprinsă de emoție. Cu un an în urmă, când ea nu se putuse hotărî ce fel de petrecere voia să organizeze, tata îi dăruise o excursie surpriză pentru ei patru plus Lily. Fetița se trezise atunci la șase dimineața, nerăbdătoare să afle unde merge. Îi plăcuse atât de mult, încât anul acesta ceruse tot o surpriză.

Dar azi nu era fericită. Nu simțea deloc că abia așteaptă călătoria. Oare ar fi fost cu totul nerecunoscătoare să spună că nu vrea nimic special, că ar prefera pur și simplu să meargă la adăpostul de animale?

Oftă și-și trase pătura peste cap. Bineînțeles că ar fi fost. Părinții ei pregătiseră surpriza și o invitaseră pe Lily la ei. Caitlin n-avea cum să se eschiveze, oricât ar fi vrut. Se întrebă fără mare curiozitate ce plănuiseră mama și tatăl ei. Mama avea dreptate, vremea nu era nici pe departe atât de bună pentru o excursie la plajă cum fusese cu un an în urmă. Atunci ziua

fusese minunată: înotaseră și se zbenguiseră în mare, construiseră castele și-l îngropaseră pe tata în nisip.

Bineînțeles, ar fi fost și mai bine dac-ar fi avut un câine. Oare lui Winston îi plăcea să scurme în nisip? se întrebă Caitlin. Și-l imagină împroșcând peste tot și strănutând când firișoare de nisip îi intrau în nas. Probabil n-ar fi vrut să înoate, se gândi ea, pentru că ar fi fost prea frig pentru el. Iar pe unul din website-urile pe care le consultase citise că înotul e destul de dificil pentru ogari fiindcă sunt foarte supli, nu au deloc grăsime care să-i ajute să plutească. Dar poate i-ar fi plăcut să dea din labe măcar...

– Ești trează?

Caitlin ieși la iveală de sub pătură și văzu că mama băgase capul pe ușă.

– Îhâmmm...

– La mulţi ani, iubito! Vii să mănânci? Avem gofre din acelea care-ți plac ție.

Caitlin dădu din cap. Știa că ar trebui să sară din pat și să se repeadă spre scări, dar nu se simțea deloc vioaie și entuziastă.

– Cobor imediat, spuse.

Aidan și părinții ei stăteau în jurul mesei din bucătărie, pe care se vedea un teanc de felicitări aniversare și de pachete. Chiar dacă ea nu era într-o dispoziție prea veselă, cadourile arătau interesant.

– Ăsta e de la buni, iar ăsta de la ceilalți bunici, o lămuri mama. Și sunt și vreo două mai mici de la noi. Dar restul cadoului va veni mai târziu.

Caitlin clipi de mai multe ori, nedumerită.

– Cum adică?

– O să vezi, nu-ți face griji! zâmbi mama.

– Bine... dădu Caitlin din cap și începu să deschidă felicitările.

Nu avea niciun cadou de la mătușa Jen și de la Alice și Sam, ceea ce i se păru ciudat. Ei îi trimiteau întotdeauna ceva. Poate aveau să vină să i-l dea chiar ei.

– A, uite-o și pe Lily! sări tatăl ei când cineva sună la ușă, și fetița îl auzi murmurându-i ceva mamei în coridor.

Lily veni glonț în bucătărie și o strânse în brațe.

– Bună! La mulți ani! Sunt frumoase cadourile? Ți-am luat și eu unul, dar nu-l pot desface chiar acum. Va trebui să mai aștepți.

Caitlin se întoarse să-i privească acuzator pe părinții ei, care veniseră pe urmele lui Lily până în bucătărie.

– Cadourile astea misterioase au legătură cu excursia? întrebă ea. Unde mergem? Chiar mi se pare ciudat...

– Liniștește-te! Să știi că merită să aștepți, zise Aidan. Vârî jumătate de gofră în gură și apoi vorbi cu gura plină. O să-ți placă la nebunie, promit.

Caitlin îi trecu lui Lily platoul cu gofre și își puse și ea una pe farfurie. Erau felul ei preferat la micul dejun, dar azi nu simțea că i-ar fi foame. Cu toate acestea, cu tot dorul de Winston, era, aproape fără voia ei, curioasă să afle unde mergeau. Toți ceilalți păreau încântați de idee. Lily chicotea întruna, iar părinții ei schimbau periodic priviri conspirative.

– Hei, spuneți-mi și mie ce se petrece! izbucni ea.

– Nicio șansă, zise tata, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Dar s-a cam făcut timpul de plecare. Aidan, ai banda de legat la ochi?

– Bandă de legat la ochi? exclamă uimită Caitlin. Pentru ce?

Aidan scoase un sunet de exasperare.

– Ca să nu vezi unde mergem, domnișoară! Ce-i așa de greu de înțeles?

– Nu fi rău cu ea, e ziua ei de naștere! îl certă Lily. Pune-ți-o, Caitlin, vrem să plecăm!

– Biiiineee... mormăi sărbătorita. Dar e foarte ciudat.

Se ridică totuși în picioare și-l lăsă pe Aidan să-i lege una din eșarfele mamei la ochi.

– Câte degete am ridicat?

– Nu știu!

– Bun. Nu vede. Lily, ia-o de celălalt braț! Hai, Caitlin!

Fetița îi simți cum o apucă de brațe și se împletici pe hol și apoi pe scările de la intrare. Cineva descuie mașina, pentru că o auzi țiuind.

– Deci mergem cu mașina? întrebă ea.

Nu știa dacă e speriată sau emoționată, dar stomacul i se cam întorsese pe dos.

– Să nu dai cu capul de ușă! zise Lily. Lasă-te puțin în jos! Doamne, ce situație haioasă! E cea mai frumoasă surpriză de ziua ta, ai să vezi!

– Mergem departe? întrebă Caitlin încercând să-și pună centura.

Stătea în mijloc, între Lily și Aidan.

– Hmmm...

Lily părea în dubiu.

– Gata, fără alte întrebări! zise ferm mama ei. Nu mai tot încerca să ghicești! Trebuie să fie surpriză!

Fetița se lăsă pe bancheta din spate, mușcându-și buza. I se părea foarte ciudat să meargă fără să poată vedea nimic în jur. Fu aproape șocată când mașina se opri câteva minute mai târziu și îi auzi pe Aidan și Lily scoțându-și centurile de siguranță.

– Am ajuns? murmură ea, întorcând capul dintr-o parte într-alta și încercând să-și dea seama unde erau.

Nu ajunseseră mai departe de școala ei, ar fi zis. Dar ce sens avea să fi mers la școală?

– Da. Hai, vino pe-aici!

Aidan o trase ușor, și Caitlin ieși din mașină și se opri să aștepte. Nu avea niciun fel de indicii despre locul unde se aflau – singurele sunete erau

mașinile care treceau prin apropiere. Puteau să fie oriunde.

– Hai, sus pe scări! zise tatăl ei, și fetița îi simți brațul pe după umerii ei, conducând-o înainte. Cineva deschise o ușă – Caitlin o auzi cum scârțâia și se hârșâia de podea – și apoi înțelese.

Simți mirosul: dezinfectantul acela special pe care îl foloseau aici. Și acum, că își dăduse seama, auzea și niște lătrături înfundate, înăbușite de ușile groase care separau aripa câinilor.

Erau în adăpostul pentru animale.

Caitlin se întoarse și îl apucă pe tatăl ei de braț.

– Tati! Ce facem aici?

Lucy râse – fetița fu sigură că ea e. Ghici că trebuia să stea la biroul de primire.

– V-am spus că o să-și dea seama de îndată ce ajunge!

– Of! Speram să te ducem până la cușcă, zise mama ei. Acum poți să-ți scoți eșarfa, iubito!

Caitlin întinse mâna să-și dea jos eșarfa de la ochi și se uită apoi la toată lumea din jur. Toți o priveau fericiți și zâmbăreți, dar ea nu înțelegea de ce. Sau de ce o aduseseră aici.

– Tot nu ți-ai dat seama, nu? zise Aidan cu un zâmbet cât toată fața.

– Nu...

– Aveam de gând să vă ducem pe tine și pe Lily la patinoar, îi povesti mama. Dar pe urmă ne-am schimbat planurile. Ia uite!

Dădu din cap spre ușa care ducea la cuștile pentru câini și către Anna, care tocmai o împingea cu umărul. Ducea în brațe un cățeluș gri-albăstriu vârstat, care, de îndată ce o văzu, începu să scoată niște hămăieli caraghioase, scurte și ascuțite.

– Acum: te rog să ai în vedere faptul că Winston nu e deloc cadou de ziua ta, pentru că nu e o idee bună să dai animale de companie drept cadou, așa că el va aparține întregii familii... îi explică tata.

– Dar zgarda, lesa, coșul, pledurile, castroanele de mâncare, jucăriile și cartea groasă despre ogarii pitici englezi pe care le-a găsit tata – astea da, toate sunt cadouri aniversare.

– Iar eu ți-am cumpărat un tricou minunat cu un ogar pe el, zise Lily. L-am găsit cu mama ieri. Aș fi vrut să-l porți când îl iei pe Winston, dar m-am gândit că poate ai să ghicești. Iar dacă nu ghiceai, riscam să te necăjești din nou.

– Să mă necăjesc? repetă Caitlin, clipind din ochi în timp ce Anna i-l punea pe Winston în brațe și el se zbătea, încercând s-o lingă peste tot.

– Ai fost foarte necăjită toată săptămâna, Caitlin! Chiar și domnul Turner le spunea tuturor la ședință că școala va susține adăpostul pentru animale și îl va ajuta să construiască cuști noi pentru mai mulți câini, iar tu arătai complet plouată! De când a zis James că vrea să-l adopte pe Winston. I-am spus mamei tale în curtea școlii despre asta, când ți-ai uitat caietul de teme, miercuri.

Caitlin se întoarse și o privi țintă pe mama peste capul lui Winston.

– Am fost foarte impresionați de tot ce ai făcut, Caitlin. Ai lucrat atât de mult, ai venit aici după școală și pe urmă ai mai făcut și vânzarea la stradă. Aidan a zis că îți doreai cu disperare un câine. Am sunat la adăpost să întreb dacă ar putea cineva să ne facă o verificare acasă în weekendul acela. Și pe urmă Lily mi-a povestit cât de mult ții la Winston. Dar, când am vorbit cu Lucy, familia lui James aranjase deja să vină să-l vadă. Nu-mi venea să cred că am ajuns prea târziu.

– Am sunat-o pe mama de îndată ce ne-am dat seama că ei n-o să-l poată lua pe Winston din pricina motanului, continuă Lucy zâmbindu-i lui Caitlin. Ea și tatăl tău au venit să-l vadă aseară.

– Când te-am lăsat cu Aidan pentru că am spus că avem câteva chestiuni speciale de ultim moment de pregătit pentru ziua ta, zise tata, eram aici. Și pe urmă ne-am dus la magazinul cel mare pentru animale de companie din afara orașului.

– Dar... dar nu știam că vreți un câine! Mami, așa ai zis ieri, în mașină!

– Da, scumpo, dar nu cred c-aș fi putut spune: „Da, aș vrea foarte mult un câine și chiar o să ne luăm un ogar superb!“, nu? Mama veni să-i ia în brațe, și pe ea, și pe Winston, și râse pentru că puiul se chinuia să se cațăre pe Caitlin ca s-o lingă și pe ea. A trebuit să mă prefac și crede-mă că nu mi-a fost ușor! Voiam foarte mult să-ți spun, mai ales când te-am văzut cât erai de tristă! Aproape că am cedat, a fost cât pe ce să-mi scape, dar m-am gândit că tata, Aidan și Lily n-o să mi-o ierte!

– Încă nu-mi vine să cred, murmură Caitlin. Chiar avem un câine!

E greu să te gândești la altceva când un cățeluș năstrușnic te linge pe toată fața.

– Aaaah, nu în ureche!

Winston se eliberă din nou de sub pătură și o porni de-a curmezișul podelei către Caitlin. Nu voia să stea în coș, deși era confortabil. Dacă adormea acolo, n-avea s-o mai găsească la trezire, era sigur.

Apucă pătura cu dinții și smuci de ea, trăgând-o afară din coș și târând-o după el.

– Ce este, nu-ți place acolo? M-am sculat doar să beau puțină apă.

Winston dădu drumul pledului pe piciorul fetiței și apoi se întinse. Nu știa prea bine cum e cu casa aceasta nouă și cu coșul, dar Caitlin era aceeași, și el n-avea de gând s-o mai lase să plece de data asta. Trase de pătură, încercând s-o tragă peste el, dar fetița întinse mâna și-l ridică. Se așeză apoi lângă coșul lui, pe podea, cu el în brațe. Winston mirosi suspicios coșul și apoi se răsuci de câteva ori până-și găsi cea mai bună poziție. Își puse botul pe brațul ei, ca să n-o lase să se miște.

– Stai liniștit! zise Caitlin, înfășurându-l mai strâns în păturică. Nu mai plec nicăieri. Iar tu ai să rămâi aici, îți promit.

Cățelușul zvâcni ușor din urechi, dar era deja pe jumătate adormit.

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.